

Kapitány Máté

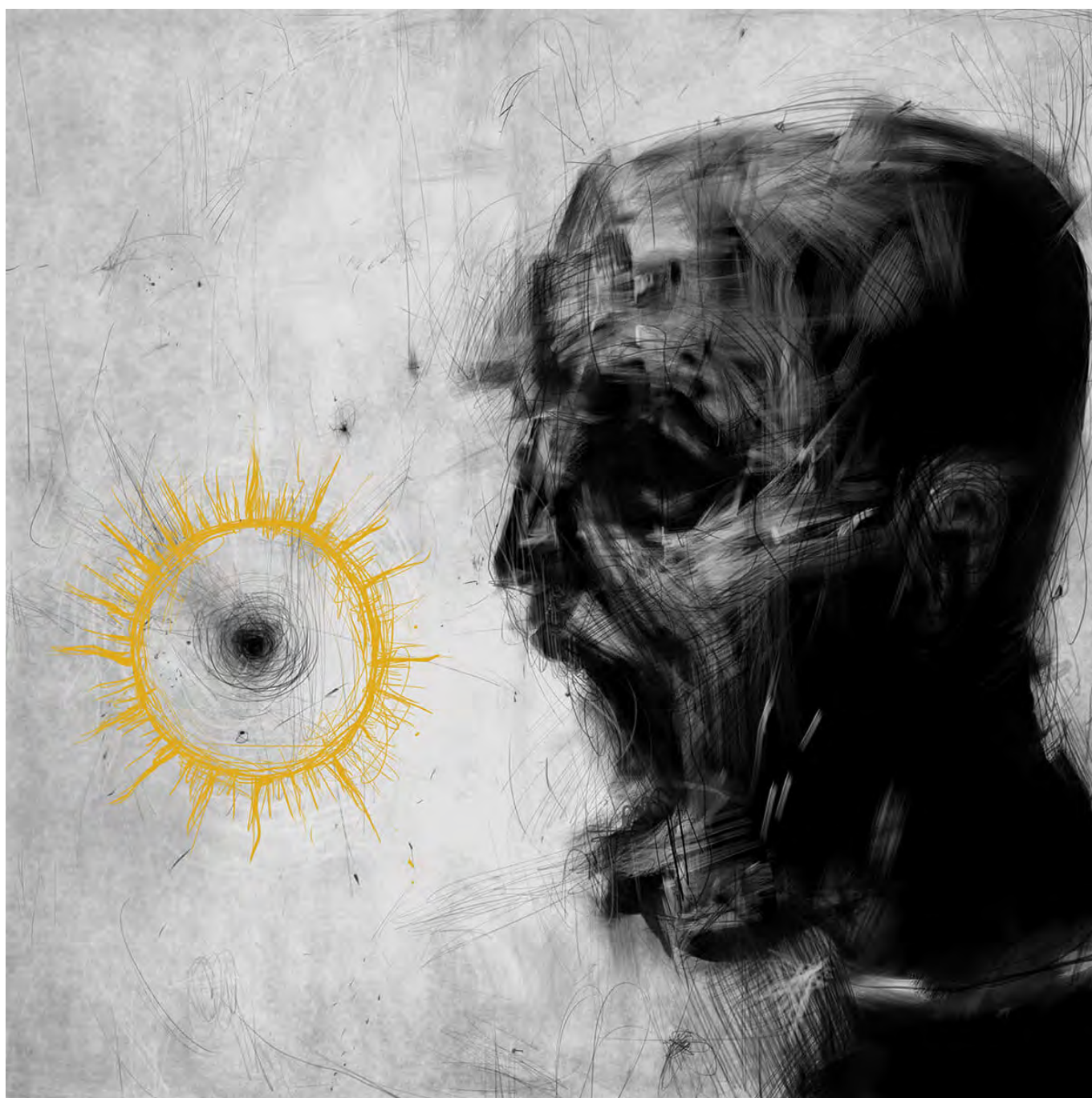
NAGY BAJ VAN A NACCSOS ÚRRAL!

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN - REGÉNYFOLYAM 5.]

2019-12-15 | A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM

Nagy baj, nagy baj, hát mi lehet akkora baj, hogy a taknyot is kihajtja a fiú orrából, zsémbel a patikusné, miközben próbál lépést tartani ezzel a tökelütött szatócsgyerekkel. Az szalad lélekszakadva, nem törődik semmivel, nem törődik azzal, hogy majdnem elcsapja egy lovaskocsi, nem törődik vele, hogy a naccsos asszony duzzadt lába már zsibog a nagy igyekezetben, nem törődik a járókelők gúnyos vigyorával, hiszen ki hibáztatná őket: fut elől a kákabelű fiú, lohol mögötte izzadtan az inkontinens asszonyság, kétségtelenül röhejes látvány. A szatócs fia csak rohan, már

nem is lehet biztosan tudni, hogy az utat mutatja vagy menekül-e inkább, no, nem a patikusné elől, bárhogy vigyorogjanak is a járókelők, nem, sokkal inkább a cél elől menekül, mert retteg újra látni a naccsos urat, ám minél inkább retteg a céltól, valahogy annál sebesebben tör feléje. Mintha a lába nem tudná, hogy rossz felé viszi, mintha az is csak futni szeretne, messzire vinni az inas testet, és benne a remegő lelket. Már csak néhány háztömb, és eléri a patikusék házát, már csak néhány perc, és szaladnak fel a lépcsőn, és megtorpannak a hulla mellett, és a patikusné felsikolt, és elalél, és talán be is vizel, de mindez semmi ahhoz képest, ami a szatócsfiúban mindeközben lejátszódik. Ott áll a halott mellett, persze felette inkább, és hogy felülről látja a testet, csak még groteszkebb az élmény, még távolibb és idegenebb, ahogy elnyúlva fekszik a padlón az egykor méltóságos patikus uraság, és már semmi méltóságos nincs benne.

– Elküldtük a segédet, oszt nem jött vissza, hát szalajtott az édesapám, hogy akkor gyü, menjek át én, hát mit tehettem, gyüttem, naccsos asszony, gyüttem, oszt láttam a naccsos urat, hogy... jaj... hát miféle nagy baj történt!

az élet elfogy

A szatócs fia hadar, és csak úgy az orra alatt, mint aki kötelességből beszámol, de nem akarja, hogy meghallják. Nem is hallja meg senki. A terebélyes cseléd a nagyságos patikusnét próbálja felönteni a padlóról, még paskolgatja is az arcát, nem is finoman, hátha úgy visszapirosodik belé az élet, a jajveszékésre odatermett kotnyeles varga meg csóválja a fejét, nagy rosszallást mímelve, és azt dünnyögi, hogy ő megmondta már régen, nem szabad úgy habzsolni az életet. Mert akkor az élet elfogy. A szatócs fia sápadtan figyel, ahogyan a patikusné arcába visszaköltözik a szín, ahogy kinyitja vizenyős szemét, ahogy a varga és a cseléd a hóna alá nyúlnak, és ő nyögve feltápászkodik, a fiú pedig arra gondol, hogy a hullát ő látta meg először, a cseléd pár másodperccel később ért csak oda. Nem tudhatta, hogy a segédjük volt elsőként szemtanúja a halott kizuhanásának, nem tudhatta, hogy a segéd visszavonszolta a hullát a szobába, nem tudhatta, hogy már árkon-bokron túl jár az asztalfiók tartalmával. Ő csak annyit tud, hogy mikor felért a lépcsőn, és kinyitotta az ajtót, már ott hevert az a szürke test, hitványul elnyúlva a parkettán. És most bizonyára őt fogják gyanúsítani. A fiú lába rugózik. Újra futni szeretne. De azt

nem lehet. Itt kell maradni. Hívni kell a rendőröket, azok meg jönnek, és neki el kell magyaráznia, hogy csak az édesapja szalajtotta, mert a segédlegény gyanúsán sokáig volt el. El kell magyaráznia, és talán nem fognak hinni neki, mert ő nem tud jól bánni a szavakkal, és könnyen elbizonytalanodik, a végén még olyan dolgokat is bevall, amiket el sem követett. A végén még el is hiszi, hogy ő volt a gyilkos, ha elég sokszor mondják neki.

A patikusné meredten bámulja férje tetemét. Testét súlyosan húzza a föld, kedve szerint újra összerogyna, de nem a szomorúságtól, hanem mert úgy érzi, elvágták alatta a talajt. Eddig minden csordogált előre, lassan és kiszámíthatóan, még a férje kiszámíthatatlansága is kiszámítható volt, folyt minden a maga medrében, most pedig megszűnt a meder, megszűnt minden, mi addig volt. Hogyan lesz ezután, tépelődik a patikusné a férje felett állva, és bár kissé szégyelli, de valahogy csak arra tud gondolni, csak azon jár az esze, hogy miről ír majd eztán a Lapba. Próbálna zokogni, hangosan kiabálni, ahogyan azt talán elvárnák tőle, de könnyei nem erednek el, nehéz teste nem moccan, valahogy belekötött az élet, és most minden csak áll. Áll az a mulya szatócsgyerek, ajkáról érthetetlen szavak bucskáznak elő, áll a tudálékos varga is, egyre csak mondja a magáét.

A cseléd az egyetlen, akiben tovább buzog a tettvágy. Bármilyen lomha, bármilyen zsörtölődő, minthogy megélhetése a serénység, hozzászokott már az állandó cselekvéshez, tud ő úgyis tenni-venni, hogy közben nem töpreng sokat. Most is hamar intézkedni kezd tehát.

– Hívni kell a rendőröket! – jelenti ki határozottan. Nem vár jóváhagyást még a nagyságos asszonytól sem, látja jól, hogy hiába is várna, mert a patikusné megdermedt, mint kocsonyában a hús. Jobb is így. A cselédet bosszantja az úrias körülményesség.

A szatócs fia nyel egy nagyot, lehunyja szemét.

– Hívni kell a rendőröket – ismétli a cselédlány –, mert itt gyilkosság történt, az nem is vitás!

A varga erre felkapja fejét.

– Gyilkosság? – kérdezi gúnyosan. – Nem kell azért mindjárt effélékre gondolni...

– A nagyságos úr makkegészséges volt – vág vissza a cseléd –, meg aztán kend nem látta, amit én, úgymint nem kell itt fölényeskedni, meg játszani az eszét!

A vargát elönti a pulykaméreg, de nem akar jelenetet rendezni, nem volna helyénvaló a nagyságos asszony előtt.

– Mit látott, no, mondja hát! – morogja végül.

– A szatócsék segédje volt itt utoljára, és a nagyságos asszonyért kiáltott, de a nagyságos asszony másutt járt, én viszont rögvest jöttem. Azt láttam, hogy a szatócs fia is éppen akkor érkezik, ő tehát nem követhette el, de a segédlegény addigra köddé vált.

A szatócs fia kinyitja szemét. Olyan hálával pillant a cselédre, mintha az életet adó édesanyja volna.

– Azt akarja mondani, hogy a szatócsék segédje a gyilkos? – kérdezi a varga.

A patikusné mintha nem is hallaná őket, csak bámulja a hullát.

– Nem. Azt akarom mondani, hogy a macska volt a gyilkos. Az a lángvörös macska, akit akkor láttam sietve távozni, amikor a segédet a házba kísértem. Mert nem közönséges macska volt az, emberhangon üvöltött.

A varga felkacag, a patikusné váratlanul a cseléd felé fordul.

– Azt mondja? Azt mondja, a macska lehetett?

– Azt – válaszolja jelentőségteljesen a cselédlány. – Alakváltó boszorkány lehet, méregkeverő...

Előző rész | Dobosi Bea: A szag

kép | shutterstock.com